YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

29 päivänä marraskuuta 1996 *

Asiassa T-179/96 R,

J. Antonissen, maanviljelijä, kotipaikka Giethem (Alankomaat), edustajanaan asianajaja E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, prosessiosoite Luxemburgissa c/o asianajotoimisto L. Frieden, 62 avenue Guillaume,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön jäsenet G. Houttuin, A.-M. Colaert ja J.-P. Hix, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Th. van Rijn, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Gruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajina,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

jossa kantaja vaatii, että Euroopan yhteisö tuomitaan maksamaan ennakkona 258 565,38 Alankomaiden guldenia (NLG) 5 prosentin korkoineen 1.9.1996 alkaen sekä maksamaan lisäksi 20 000 NLG vuodessa välitoimia koskevan hakemuksen jättämisestä siihen asti kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantajana oleva J. Antonissen, kotipaikka Giethem (Alankomaat), on A. A. Herbrinkin vävy ja perillinen. Herbrink oli SLOM-tuottaja (nimitys on lyhennys hollanninkielisestä ilmaisusta Staking van de Levering melk en zuivelprodukten en Omschakeling van het Melkveebestand, eli maidon ja maitotuotteiden toimitusten lopettaminen ja lypsykarjatuotannon muuttaminen muuksi), joka ei ollut myynyt maitoa eikä maitotuotteita 17.5.1979—17.5.1984 maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjantuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL L 131, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1078/77), sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna, perusteella tehdyn kaupan pitämisestä luopumista koskevan sitoumuksen vuoksi.

2 Herbrink pyysi SLOM-sopimuksensa päätyttyä erityisen viitemäärän eli "maitokiintiön" myöntämistä vuodelle 1984 asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13, jäljempänä asetus N:o 857/84) nojalla, joka oli tuona ajankohtana juuri tullut voimaan, ja alankomaalaiset viranomaiset kieltäytyivät myöntämästä Herbrinkille kiintiötä sillä perusteella, että Herbrink ei ollut tuottanut maitoa viitevuoden 1983 kuluessa.

3 Herbrink valitti tästä päätöksestä. Toimivaltainen kansallinen tuomioistuin College van Beroep voor het bedrijfsleven lykkäsi ratkaisun antamista siksi kunnes yhteisöjen tuomioistuin päättää asetuksen N:o 857/84 pätevyydestä; tässä asetuksessa ei määrätä myönnettäväksi viitemääriä sellaisille tuottajille, jotka ovat sitoutuneet luopumaan maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä. Yhteisöjen tuomioistuin antoi kyseisessä asiassa tuomion 28.4.1988 (Asia 120/86 Mulder, Kok. 1988, s. 2321).

4 Tämän tuomion jälkeen vuonna 1988 Herbrink valmistautui aloittamaan maidontuotannon uudelleen sillä välin vuokraamallaan uudella tilalla. Herbrink pyysi kesäkuussa 1989 kansallisilta viranomaisilta, että hänelle myönnettäisiin erityinen viitemäärä. Herbrink aloitti lähes samanaikaisesti maidontuotannon tällä uudella tilalla siitä huolimatta, ettei hän ollut saanut maitokiintiötä.

5 Kansalliset viranomaiset hylkäsivät 2.2.1990 antamallaan päätöksellä Herbrinkin kiintiön myöntämisasiassa tekemän hakemuksen. Viranomaiset totesivat asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamista koskevista yleisistä säännöistä 3 päivänä kesäkuuta 1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1546/88 (EYVL L 139, s. 12, jäljempänä asetus N:o 1546/88) 3 a artiklan 1 kohtaan viitaten, että Herbrinkille ei voitu myöntää erityistä viitemäärää, koska sen saaminen edellytti, että SLOM-tuottajalla on vielä kokonaan tai osaksi hallinnassaan hänellä alunperin hallinnassaan ollut SLOM-tila. Herbrink ei kuitenkaan täyttänyt tätä edellytystä.

6 Herbrink valitti jälleen tästä päätöksestä College van Beroep voor het bedrijfsleveniin. Tämä tuomioistuin esitti sitten yhteisöjen tuomioistuimelle useita ennakkoratkaisukysymyksiä, jotka koskivat muun muassa asetuksen N:o 1546/88 3 a artiklan 1 kohdan tulkintaa; mainitussa kohdassa edellytettiin, että SLOM-tuottajan oli erityisen viitemäärän saadakseen todistettava, että se hoiti edelleen kokonaan tai osaksi samaa tilaa kuin se oli hoitanut SLOM-palkkion myöntämisen ajankohtana.

7 Yhteisöjen tuomioistuin ei julistanut 27.1.1994 antamassaan tuomiossa (C-98/91, Herbrink, Kok. 1994, s. I-223) kysymyksessä olevaa yhteisön säännöstä pätemättömäksi ja katsoi, ettei säännöksellä estetä SLOM-tuottajaa siinä tapauksessa, että tämä aikoi jatkaa maidontuotantoaan, saamasta tilan vuokrasopimuksen päätyttyä erityistä viitemäärää.

8 Kansalliset viranomaiset katsoivat College van Beroep voor het bedrijfslevenissä vireillä olleen kansallisen oikeudenkäynnin jälkeen, että ne olivat velvollisia tulkitsemaan erityisen viitemäärän myöntämistä koskevia edellytyksiä ahtaasti, eivätkä ne soveltaneet asetuksen N:o 857/84 7 artiklan 4 kohdan mukaista mahdollisuutta. Tästä syystä Herbrinkille ilmoitettiin, ettei erityistä viitemäärää voitu myöntää.

9 College van Beroep voor het bedrijfsleven yhtyi kansallisten viranomaisten käyttämiin perusteluihin. Se hylkäsi 14.5.1996 antamallaan päätöksellä Herbrinkin valituksen. Koska College van Beroep voor het bedrijfslevenin päätöksestä ei voitu valittaa, 2.2.1990 annetusta päätöksestä, jossa Herbrinkille oli kieltäydytty myöntämästä erityistä viitemäärää, tuli siten lopullinen.

10 Tämän päätöksen takia Herbrinkin tilalla tuotetusta maidosta peritään SLOM-sopimuksen päättymisen jälkeen lisämaksua. Lisämaksu on maksettava sille meijerille, johon maito toimitetaan.

11 Herbrink hoiti vuodesta 1988 lukien tilaansa yhdessä kantajan kanssa oikeushenkilöllisyyttä vailla olevan tilayhtymän muodossa. Herbrinkin kuoltua vuonna 1995 kantaja on jatkanut yksin tilanpitoa. Sallandin meijeri, jolle Herbrink, Herbrinkin ja Antonissenin yhtymä sekä kantaja ovat toimittaneet maitoa vuoden 1989 puolivälistä lähtien, ilmoitti sen jälkeen, että se aikoo lähitulevaisuudessa periä maidon markkinointivuodesta 1989/1990 lähtien maksettavaksi tulevan lisämaksun.

12 Kantaja sai 25.7.1996 Sallandin meijeriltä kirjeen, josta kävi ilmi, että tämän maksettavaksi tulevan lisämaksun määrä oli 258 565,38 NLG. Kantajan oli maksettava tämä määrä 31.8.1996 mennessä. Meijeri vaati kantajaa maksamaan myös 5 prosenttia laillista korkoa velkaa olevalle määrälle 1.7.1996 lukien. Meijeri ilmoitti 30.10.1996 päivätyssä kirjeessä kantajalle, että se panee asian pakkoperintään, ellei velkaa ole maksettu 1.12.1996 mennessä.

13 Kantaja katsoo, ettei se pysty maksamaan velkaansa, ja pelkää, että meijeri ei halua ottaa huomioon kantajaa koskevia erityisiä olosuhteita vapauttaakseen tämän maksuvelvollisuudesta tai antaakseen lisämaksuaikaa ja sopiakseen maksuohjelmasta.

14 Kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.11.1996 jättämässään kanteessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

"a) toteaa, että yhteisö on velvollinen korvaamaan kantajalle jo aiheutuneen ja hänelle mahdollisesti myöhemmin aiheutuvan vahingon, joka johtuu siitä, että kantajalle ja A. A. Herbrinkille, joka oli edellinen oikeudenhaltija, on kieltäydytty myöntämästä viitemäärää Herbrinkin 17.5.1977 annetussa neuvoston

asetuksessa (ETY) N:o 1078/77 tarkoitetun, kaupan pitämisestä luopumisesta tekemän sitoumuksen päätyttyä 17.5.1984 pelkästään sillä perusteella, että tila, jolla Herbrink oli tuottanut maitoa ennen kuin hän oli tehnyt sitoumuksen kaupan pitämisestä luopumisesta, ei ole enää ollut vuodesta 1987 lähtien kantajasta tai Herbrinkistä riippumattomista syistä kokonaan tai osaksi heidän hallinnassaan;

b) velvoittaa yhteisön maksamaan kantajalle 258 565,38 NLG, joka vastaa sen lisämaksun määrää, jonka kantaja ja se yhtymä, johon kantaja kuuluu, ovat velvollisia maksamaan kaupan pitämisestä luopumisesta tehdyn sitoumuksen päättymisen jälkeen tuotetusta maidosta (eli maidon markkinointivuosina 1989/1990—1995/1996 tuotetusta maidosta nämä vuodet mukaan lukien), sekä velvoittaa yhteisön maksamaan ne korot, jotka kantajan on maksettava sellaisille tahoille, jotka voivat vaatia tätä lisämaksua (eli 5 prosenttia 1.9.1996 lukien);

c) velvoittaa yhteisön maksamaan kantajalle 58 695 NLG (määrä, joka aiheutuu siitä, että asetusta (ETY) N:o 2187/93 on sovellettu kaupan pitämisestä luopumisesta tehdyn sitoumuksen, jonka aikana kantaja ja edellinen oikeudenhaltija eivät ole tuottaneet maitoa, päättymisen jälkeisiin ajanjaksoihin; yhteisö on velvoitettava maksamaan lisäksi korkoa vahingon syntymisestä asiassa Mulder II annetun tuomion julistamispäivään (eli 19.5.1992) asti, sekä 8 prosenttia vuotuista viivästyskorkoa 19.5.1992 alkaen maksun täysimääräiseen suorittamiseen asti, kuten asiassa Mulder II annetussa tuomiossa määrätään;

d) velvoittaa yhteisön maksamaan kantajalle 180 322,20 NLG, joka vastaa sen viitemäärän korvaavan viitemäärän hankkimisesta aiheutuneita kuluja, jonka kantaja olisi asetuksen (ETY) N:o 857/84 3 a artiklan mukaan voinut saada, jos hänellä olisi vielä tällä hetkellä hallinnassaan tila, jonka osalta Herbrink oli vuonna 1979 tehnyt sitoumuksen kaupan pitämisestä luopumisesta;

e) velvoittaa yhteisön korvaamaan oikeudenkäyntikulut."

15 Kantaja on jättänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.11.1996 myös välitoimia koskevan hakemuksen, jossa se vaati perustamissopimuksen 186 artiklan nojalla, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti:

"a) velvoittaa yhteisön suorittamaan kantajalle ennakkona 258 565,38 NLG 5 prosentin korkoineen (eli Alankomaiden laillinen korko) 1.9.1996 alkaen, jotta kantaja voisi suorittaa lisämaksuvelkansa meijeri Salland BV:lle;

b) velvoittaa yhteisön maksamaan kantajalle 20 000 NLG vuodessa välitoimia koskevan hakemuksen jättämisestä siihen saakka kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa;

c) päättää tarpeellisiksi katsomistaan toimista;

d) velvoittaa yhteisön korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä menettelyssä."

16 Neuvosto ja komissio ovat esittäneet yhteiset huomautuksensa välitoimia koskevasta hakemuksesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.11.1996 jätetyssä kirjelmässä.

17 Asiakirjojen sisällön perusteella välitoimista päättävä tuomari on katsonut, että sillä on käytössään kaikki välitoimista päättämiseen tarvittavat seikat ilman, että ennen niistä päättämistä olisi tarpeen kuulla asianosaisten suullisia huomautuksia.

Oikeudelliset seikat

18 Perustamissopimuksen 186 artiklan ja Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.6.1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21) ja 7.3.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, EY (EYVL L 66, s. 29), 4 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi käsiteltävänään olevassa asiassa päättää tarpeellisista välitoimista, jos se katsoo olosuhteiden sitä edellyttävän.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan perustamissopimuksen 186 artiklassa tarkoitettuja välitoimia koskeva hakemus otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos sen on tehnyt yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun asian asianosainen ja jos se liittyy tähän asiaan. Saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että välitoimia koskevissa hakemuksissa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen välitoimien on oltava luonteeltaan väliaikaisia siten, että ne eivät saa vaikuttaa pääasiassa annettavaan ratkaisuun (ks. asia T-41/96, Bayer AG v. komissio, presidentin määräys 3.6.1996, 13 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

20 Kantaja vaatii tässä tapauksessa, että yhteisö, jota neuvosto ja komissio edustavat, on velvoitettava suorittamaan sille ennakkona 258 565,38 NLG 5 prosentin korkoineen 1.9.1996 alkaen sekä maksamaan lisäksi 20 000 NLG vuodessa välitoimia koskevan hakemuksen jättämisestä siihen saakka, kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa.

21 Näin ollen tällä hakemuksella pyydetään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään perustamissopimuksen 186 artiklan mukaisista sellaisista välitoimista, jotka kantaja katsoo esittämiensä olosuhteiden perusteella tarpeellisiksi.

22 Ennen kuin voidaan päättää tällaisesta hakemuksesta, on tutkittava, ovatko ne toimet, joiden myöntämistä on haettu, todella luonteeltaan väliaikaisia.

Haettujen toimien väliaikainen luonne

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

23 Kantaja katsoo, että välitoimilla, joiden myöntämistä on haettu, ei vaikuteta siihen tuomioon, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa myöhemmin pääasiassa. Näillä toimilla pyritään nimittäin estämään se, että kantaja asetetaan konkurssiin ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättää kantajan nostamasta vahingonkorvauskanteesta; kantaja on näin ollen vaatinut yhteisön velvoittamista suorittamaan sille väliaikaisesti 258 565,38 NLG sekä yhteisön velvoittamista maksamaan kantajalle 20 000 NLG vuodessa välitoimia koskevan hakemuksen jättämisestä siihen saakka kunnes ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa, jotta se pystyisi vuokraamaan maitokiintiön ja jatkamaan siten maidontuotantoa.

24 Antonissenin mukaan "välitoimet, joiden myöntämistä se on hakenut, ovat niiden suoritusten ennakkomaksuja, joiden maksamiseen velvoittamista se vaatii pääasiassa." Vaikka yhteisön oikeuskäytännössä ei tähän mennessä ole nimenomaisesti tullut esiin mahdollisuutta suostua sellaisen välitoimen myöntämiseen, jolla velvoitetaan maksamaan ennakkona osa kantajan pääasiassa esittämästä vahingonkorvausvaatimuksesta, tällainen toimenpide ei näytä yhteensopimattomalta välitoimimenettelyn edellytyksiin ja luonteeseen nähden. Kantaja korostaa, että Alankomaiden oikeuden mukaan tällaisessa tilanteessa on mahdollista myöntää välitoimi, jossa maksamiseen velvoitettu taho velvoitetaan maksamaan väliaikaismääräyksellä osa vahingonkorvauksesta. Saman on pädettävä myös yhteisön oikeudessa, silloin kun välitoimia koskeva hakemus liittyy perustamissopimuksen 215 artiklan toisen kohdan, jossa nimenomaisesti viitataan jäsenvaltioiden lainsäädännön yleisiin periaatteisiin, mukaiseen vahingonkorvaukseen.

25 Neuvosto ja komissio kiinnittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen huomion siihen, että jos välitoimista päättävä tuomari hyväksyy välitoimea koskevan hakemuksen, tuomioistuin suostuisi ensimmäistä kertaa määräämään rahamäärän maksamisesta ennakkona perustamissopimuksen 186 artiklan mukaisella väliaikaismääräyksellä. Ne katsovat tässä tilanteessa, että välitoimiin, joiden myöntämistä on haettu, ei voida suostua, koska niillä vaikutettaisiin pääasian kanteen menestymisen lopputulokseen.

26 Vastaajina olevat asianosaiset toteavat, että ensimmäisessä vaatimuksessa vaaditaan maksettavaksi täsmälleen samansuuruinen määrä, kuin mitä kantajat ovat vaatineet maksettavaksi yhdessä pääasian kannevaatimuksessaan. Niiden mukaan hyväksyessään tällaisen vaatimuksen antamalla siitä väliaikaismääräyksen välitoimista päättävä tuomari vaikuttaa myöhemmin pääasiassa annettavaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisuun; jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin päättää, että vahingonkorvauskanne ei ole perusteltu, yhteisön on vaikea kantajan taloudellisen tilanteen huomioonottaen periä suoritettu määrä takaisin. Vastaajien mukaan se, että asiassa velvoitetaan suorittamaan 258 565,38 NLG väliaikaismääräyksellä, tarkoittaa tosiasiassa sitä, että kantajan ja tämän velkojan hyväksi toteutetaan yhteisön budjetista maksettavaksi tuleva lopullinen toimenpide. Sellaista toimenpidettä ei voida hyväksyä, koska sillä rikotaan asianosaisten välillä vallitseva tasapaino.

27 Neuvoston ja komission mukaan haetuista toimenpiteistä toinen olisi myös lopullinen, mikäli siihen suostutaan. Kantaja vaatii nimittäin, että hänelle on maksettava 20 000 NLG vuodessa, jotta hän pystyisi vuokraamaan maitokiintiön. Mikäli pääasian kanne sitten hylättäisiin lopullisessa päätöksessä, yhteisön olisi hyvin vaikea saada perityksi takaisin kantajalle maksettu määrä. Sellaisen määräyksen antamisella, jossa välitoimista päättävä tuomari hyväksyy tämän vaatimuksen, rikottaisiin siten asianosaisten välillä vallitseva tasapaino, sillä haettujen välitoimien myöntämisestä seuraisi siitä riippumatta, hyväksytäänkö vahingonkorvauskanne vai ei, että yhteisö joutuu loppujen lopuksi suorittamaan vaaditut määrät. Tällaisen määräyksen antaminen ylittää ne rajat, joita noudattaen välitoimista päättävä tuomari saa tehdä päätöksensä.

28 Vastaajina olevat asianosaiset pitävät harhaanjohtavana kantajan lausumaa siitä, että välitoimet, joiden myöntämistä on haettu, ovat niiden suoritusten ennakkomaksuja, joiden maksamiseen velvoittamista vaaditaan pääasiassa. 258 565,38 NLG:n maksaminen, johon velvoittamista on haettu välitoimena, ei ole ennakkomaksu,

koska pääasian kanne koskee täsmälleen samaa määrää. Toista välitoimea, jonka myöntämistä on haettu, ei voitaisi pitää edes ennakkomaksuna, koska tämän määrän saaminen vuosittain ei millään tavoin pienentäisi pääasian vastaavaa kannevaatimusta.

Välitoimista päättävän tuomarin arviointi asiasta

29 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklassa tarkoitettujen toimenpiteiden tarkoituksena on oltava pelkästään asianosaisten intressien turvaaminen yhteisöjen tuomioistuimessa tai yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevan oikeudenkäynnin aikana siten, ettei pääasiassa annettava päätös jäisi vaille merkitystä siten, ettei sillä olisi tehokkaita vaikutuksia (effets utiles). Nämä toimenpiteet ovat niin muodoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen (107 artiklan 3 ja 4 kohta) mukaan väliaikaisia ja niiden voimassaolo päättyy periaatteessa silloin kun asiassa annetaan lopullinen tuomio (ks. asia C-313/90 R, Cirfs ym. v. komissio, presidentin määräys 17.5.1991, Kok. 1991, s. I-2557, 23 ja 24 kohta). Tästä seuraa, että ne eivät saa vaikuttaa "pääasian päätökseen, eli niissä [ei saa vielä päättää] myöhemmin pääasiassa annettavan ratkaisun vaikutuksista" (ks. asia 206/81 R, José Alvarez v. parlamentti, kolmannen jaoston puheenjohtajan määräys 20.7.1981, Kok. 1981, s. 2187, 6 kohta).

30 Tässä asiassa Antonissen on pyytänyt välitoimia koskevassa hakemuksessaan yhteisön velvoittamista maksamaan hänelle sekä 258 565,38 NLG, joka vastaa täsmälleen pääasian kanteen b kohdassa vaadittua määrää, että 20 000 NLG vuodessa, jonka kantaja katsoo välttämättömäksi, jotta hän voisi vuokrata maitokiintiön pääasiassa käytävän oikeudenkäynnin aikana; viimeksi mainitulla määrällä korvattaisiin kuitenkin ennenaikaisesti tulevaisuudessa syntyvä ja epävarma vahinko. Näillä toimenpiteillä puututtaisiin pääasiassa käytävän oikeudenkäynnin alaan, koska välitoimista päättävän tuomarin pitäisi sille kuuluvan fumus bonis juris -menettelyn yhteydessä tehtävän harkinnan yhteydessä ensi näkemältä päättää sopimussuhteen ulkopuolisesta yhteisön vastuusta ja siten hyväksyä osa pääasian kanteen vaatimuksista, eli velvoittaa yhteisö maksamaan vaaditut määrät, ilman että ennen sitä olisi tutkittu, onko kanne perustamissopimuksen 215 artiklan toisen kohdan nojalla

perusteltu. Vastuun syntymisen ja siitä seuraavien tosiseikkojen toteamista ei kuitenkaan voi tehdä ensi näkemältä tehtävän harkinnan perusteella, vaan vasta tosiseikkojen ja esitettyjen väitteiden tultua lopullisesti arvioiduiksi sellaisessa menettelyssä, jossa voidaan taata, että kaikkien asianosaisten puolustautumisoikeuksia kunnioitetaan.

31 Tästä seuraa, että niiden välitoimien, joiden myöntämistä on haettu, määräämistä koskevat edellytykset eivät ole täyttyneet. Välitoimia koskeva hakemus on siten hylättävä ilman että olisi tarpeen tutkia, näyttäisivätkö ne perusteet ja perustelut, jotka kantaja on esittänyt hakemiensa välitoimien tueksi, olevan perusteltuja.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Välitoimia koskeva hakemus hylätään.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 29 päivänä marraskuuta 1996

H. Jung — A. Saggio

kirjaaja — presidentti